

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags 's donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 15 centimen.

Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 4 JULI.

Benoeming van een schepen te Tongeren

Zoo als wij het reeds verleden dinsdag aangekondigd hebben, is M. Fr. Meyers, schepen benoemd der stad Tongeren.

Deze tijding heeft onder de Tongersche burgerij den besten indruk gedaan.

Na den uitslag der kiezing van den 2 juni was het gouvernement deze voldoening schuldig aan de katholieke denkwijze onzer stad. Het vonnis der kiezers had de liberalerij met strengheid veroordeeld. Het gouvernement kon zich dus niet meer laten bewegen door de bedreigingen welke de liberalen van ons stadhuis sedert twee jaren deden hooren.

Men herinnert zich inderdaad dat de liberale leden van den raad eenparig de verbintenis hebben aangegaan van hunne demissie te geven ingeval het gouvernement iemand anders dan M. Bailly als schepen durfde benoemen. Deze bedreiging hebben zij bekend gemaakt in hunne vergaderingen, in hunne gazetten, in hunne omzendbrieven! Kort na de kiezing van juli 1872, begaven zich de heeren Porreau, Ghineau & Bailly in het kabinet van den heer gouverneur te Hasselt en zij verklaarden aan dezen hoogen ambtenaar dat alle liberale leden van den raad hun ontslag zouden geven, indien het gouvernement iemand anders dan MM. Porreau, Ghineau & Bailly tot de ambten van burgemeester & schepenen durfde roepen.

Met zulke bedreiging hoopen die heeren het gouvernement te dwingen de openstaande plaats van schepen aan M. Bailly te verleen.

Het gouvernement heeft die hatelijke drukking niet willen ondergaan. Het heeft volle voldoening gegeven aan den wensch der Tongersche burgerij, wier rechten niet langer konden miskend worden.

Wat zal de liberale meerderheid van den raad nu doen? Na twee jaren lang het gouvernement gedreigd te hebben hunne demissie te geven indien M. Bailly niet schepen genoemd werd, welk is nu het gedrag dat de eer hun oplegt? M. Bailly is niet benoemd; maar hij die ondertusschen de openstaande plaats van schepen bekleedde, moet vandaag zijnen zetel aan M. Meyers afstaan. En die groote liberale lawijmakers zullen die verandering van M. Bailly met gespannen oogen aanzien, en daarna zullen zij huiswaarts keeren met den staart in de beenen en geen enkel onder hun zal zijne demissie geven.

Men zal hun zeggen dat al hunne bedreigingen in het water vallen, dat zij hunne belofte ongetrouw blijven, dat zij goed zijn om veel te zwetsen en niets uit te voeren, dat doet er allemaal niets aan. Zij hebben wel in zeven omstandigheden gezwoven van met geene andere schepenen als MM. Bailly & Ghineau op het stadhuis te zullen zitten, hunne eer liet het hun niet toe en vijf en drij, en vandaag zijn zij gedwongen heel nederig het hoofd te bukken zonder nog van demissie te durven spreken.

Lezers, willen wij u zeggen waarom de taal onzer liberale stadhuisbazen zoo veranderd is?

Toen zij, na de kiezingen van 1872, het gouvernement dreigden hunne demissie te geven, toen meenden zij sterk genoeg te zijn om zich op nieuw voor de kiezers te durven aanbieden. Vandaag is de kaart gedraaid; vandaag weten zij dat zij voor goed en voor altijd van het stadhuis zullen afgaan den dag dat zij hunne demissie zullen durven geven. Zij weten dat de burgerij genoeg heeft van het liberaal bestuur; de twee jaren

liberalerij welke de Tongenaren hebben moeten ondergaan, zijn volop voldoende geweest om de oogen der kiezers te openen. Het is juist omdat onze liberalen dat weten dat zij zich heden afn kunnen zetel vastklampen. Lacht hen uit of wijst hen met vingers na, dat doet er niets aan, hunne demissie zullen zij toch niet geven.

Ondertusschen kunnen wij onze medeburgers geluk wenschen over de benoeming van M. Meyers. Onze nieuwe schepen zal op het stadhuis de vertegenwoordiger zijn der ware Tongersche burgerij die hem den 2 juni met haar vertrouwen vereerd heeft; hij zal in het collegie van burgemeester en schepenen een aandeel wetkundige en bestuurlijke kommissie brengen die er waachtig groot noodig zijn; hij zal op het stadhuis de voorstander zijn der politiek van vrede en eendracht die sedert twee jaren heeft moeten plaats maken voor het beheer van tweedracht en hatelijken partijgeest. Met zijne drie katholieke partijgenooten, die reeds vroeger in den raad zaten, zal hij de verstandige verdediger zijn van de belangen der lastbetalers zoo wel als der zedelijke belangen die in het vraagstuk van het openbaar onderwijs betrokken zijn. Hij zal de tegenstrever zijn van den bekrompen uitsluitingsgeest waarvan de liberalen zoo schreeuwende voorbeelden gegeven hebben door de uitsluiting der heeren Bettonville, Daris & Goor uit het bestuur van het hospitaal en het bureau van weldadigheid. Hij zal in een woord de man zijn der Tongersche burgers die eenen tegenstand hebben tegen het geweld, tegen de onrechtvaardigheid en tegen de partijdriftige politiek die sedert twee jaren op ons stadhuis regeert.

Mijnheer de *Postrijder*,

Mag ik eens een woordje zeggen over het hartelijk broederlijk dat verleden dinsdag avond plaats had in de **CONCORDIA** ter gelegenheid der benoeming van M. Meyers, als schepen der stad Tongeren?

Wanneer men zulke vergadering heeft bijgewoond, dan begrijpt men eerst hoeveel dank men schuldig is aan de inrichters van die schoone sociëteit.

Ik heb al dikwijls van allerhande vergaderingen bijgewoond. Maar nooit heb ik drie liberalen gedurende een kwartier uurs samen hooren klappen, zonder dat hier of daar een katholieke, een pastoor of een andere deftige burger door den modder getrokken werd.

Op de **CONCORDIA** zijn met honderde menschen vergaderd die zich vermaken gelijk de Goden. Daar wordt eens hartelijk gelachen en eene malsche pint gedronken, maar daar hoort men geen mensch beledigen!

Het meeste gedeelte die daar komen, houden niet veel van de liberalen; dat is wel waar; en, om recht uit te spreken, ik, voor mijn deel, ik zou willen dat de laatste liberaal van Tongeren dienst ging nemen onder de Pruisen. Maar dat helet niet dat ik in de **CONCORDIA** tot den dag van heden geen enkel kwaad woord van geenen mensch in de wereld heb hooren zeggen.

Ja hartelijk was het onthaal dat onzen nieuwen schepen verleden dinsdag te heurt viel te midden van die honderde stemmen die hem toejuichten, terwijl het kanon bulderde en de *Brabanconne* weergalmd. Het was waarlijk de stad Tongeren die hare herboring vierde en hare verlossing uit de klauwen der liberalerij.

Men heeft feesten gemaakt met meer luister; maar nooit, nooit is er een feest geweest met meer hartelijkheid en broederlijke verkleedheid. **Hip! Hip! Hourra!!!**

II.

Voor dag & dauw.

Aan het eene einde van Austruweel, tegen den Scheldedijk, stond een klein huis, dat, zelf tusschen de overige nette en vriendelijke, zich door zijne aangename ligging en zijn lachend voorkomen onderscheidde.

Het verbleef zich links van de baan, die van de stad naar het dorpen voerde, blikte den wandelaar van verre reeds tegen, wanneer hij nog nauwelijks den spitsen kerktoren tusschen de boomen zag oprispen, en scheen hem een vroolijk welkom toe te wenken.

De deuren en vensters waren van een helderder groen, de dakpannen van een vuriger rood, de buitenmuren van een zuiver wit dan die der andere hoeven en dagloonswoningen.

Aan de westzijde spreidde zich een kleine akker uit tot tegen de glooiing van den dijk, achter het huis de tuin, een niet te ruime moeshof, waarin nevens de koolen, wortelen en andere groenten, stokroozen bloeiden, violieren en genoffels, met enkele rozekaren in het seizoen, en waarvan het middelpad met aalbesenstruiken was afgezet en stekelbeziemoekens, terwijl van afstand tot afstand een krickelaar of perelaar de kruin in de hoogte richtte en fier op de mindere gewassen aan zijnen voet nederkeek, als wilde hij hem beduiden dat zij onder zijne bescherming niets ter wereld hadden te vrezen.

Aan den rechterkant of de oostzijde was een stal voor een paar koeien aangebracht en daarnevens een schuurtje, om het bouwhalm en den oogst te bergen.

De heer gouverneur der provincie Limburg brengt ter kennis der gemeente besturen dat een besluit van het Departement van oorlog, dd. 2 juni j.l., voor het overige van het dienstjaar 1875-1874, gebracht heeft op twee honderd franken, (fr. 200), het beloop der vergoeding toegewezen aan de gemeente secretarissen, aan de bedienden der arrondissements-kommissariaten, post en spoorwegen, aan de gendarmen en alle andere onderhoorige agenten, als mede aan de oude soldaten, welke in gevolge art. 15 van het koninklijk besluit van 4 oktober 1875 n° 5160, de aanwerving der vrijwilligers met premie zullen vergemakkelijken.

De landbouwers der provincie Limburg worden verwittigd dat de twee stieren van Durhams ras, in 1874 voor de rekening der provincie aangekocht om tot de openbare dekking te dienen, zich in standplaats bevinden, de eene bij den heer Cuyelier huurgemeester te Overpeij, in zijne winning te Neerpepen, de andere bij de weduwe Philips te Beverst.

BINNENLAND.

M. Lodewyk Vroonen van Tongeren heeft in den algemeenen kampstrijd te Brussel, den eersten en eenigen prijs behaald voor zijne spaarzame kookovens.

— Men schrijft uit Brugge :

En brief uit Londen, door den heer Vincent Degroof, naar een zijner vrienden te Brugge gezonden, meldt, dat eenen uwe profneemingsdaar met zijne *vliegmaats*, volkomen gelukt is. (?)

Maandag laatst, om 4 ure's namiddags, is hij in Cremorgarden, in bijwezen van duizenden toeschouwers, na herhaalde pogingen, door regen en wind tegengewerkt, en eindelijk in het lucitruim te zweven, waarna hij bepaaldelijk op een eenzaam veld is neergeloken, ter verbazing van een aantal omstanders, een *vliegend* mensch uit de lucht te zien nederdalen!....

Volgens dezelfde brief, heeft de heer Degroof twee nieuwe verbintnissen aangegaan om maandag en woensdag andermaal nieuw opstijgingen te doen.

Indien deze tijding zich bevestigt, wenschen wij den heer Degroof geluk, om door zijn aanhoudend en taai geduld, spijs al de wisselvalligheden en tegenslagen, die hij ontmoette, eindelijk er in gelukt te zijn den droom zijns levens, verwezenlijkt te zien, en een der grootste problemen van onzen tijd opgelost te hebben.

— Men schrijft uit Oostende :

De koning wordt voor zondag aanstaande verwacht. Men verzekert dat Z. M. hier een deel van het seizoen zal overbrengen.

— De toevloed van vreemdelingen naar de lieve badplaats Blankenberge, begint te vermeerderen. De officieele vreemdelingen-lijst van gisteren bevat 747 personen.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Het assisenhof van Puy-de-Dôme heeft zekeren Marot, die van 1849 tot 1874 niet min dan dertien veroordeelingen heeft ondergaan, samen 41 jaren gevangenis uitmakende, andermaal veroordeeld voor eene diefte met braak. De beschuldigde was in het verhoor niterst onbeschoft tegen den voor-

zitter van het hof. Toen de voorzitter sprak van « lieden van zijn soort » sprong de beschuldigde op, bewerende dat zijne soort zoo goed was als die van alwie het zijn mocht, en de juri heeft hem rekenschap gehouden van zijne houding voor het hof, en hem tot veertien jaren dwangarbeid veroordeeld.

Italië.

DE BANDIETEN IN SICILIE.

Men schrijft uit Italië aan de *Gazette d'Augsbourg*: Eene schrikkelijke gebeurtenis heeft de aandacht gevestigd op den afsgrijpselijken toestand van Sicilië.

Ridder Grimaldi en zijne zuster, die onlangs door de bandieten opgelicht waren, zijn levend verbrand geworden.

De bandieten zijn zoo talrijk, zoo goed per compagnie ingericht, van zulke uitmuntende vuurwapenen voorzien, zij worden door de boeren zoo trouw gediend en gehoorzaam, dat zij de volstrekte meesters van het eiland zijn.

Een dag loopt er voorbij of zij voeren een of andere rijke eigenaar naar hunne schuilplaatsen en houden ze daar gevangen tot de betaling van een aanzienlijk losgeld. Zij vragen gewoonlijk 100,000 frs.

Niemand waagt zich buiten de poorten van Palermo; de koophandel is heel en gansch verlamd; 's avonds begeeft zich niemand ongewapend op de straat.

Zwitserland.

JACHT OP DE PRIESTERS.

Men schrijft uit Goumois, 25 juni, aan de *Liberté* van Freiburg :

Zondag, 21 juni, had er op de Fransche grenzen een barbaarsch tooneel plaats, dat eene onuitsprekelijke vlek zal printen op het voorhoofd der alle werktuigen van het priestervervolgend gouvernement van Bern. De eerv. heer Lachat, onder-pastoor van Saignelégier, was verscheidene zieken gaan berechten, die aangedrongen hadden om de laatste hulpmiddelen van den godsdienst uit de handen van een katholiek priester te ontvangen. Rond 5 ure 's morgens kwam hij nabij de Doubs, in gezelschap van eenige jongelingen, die zich naar Goumois, op het Fransch grondgebied begaven, om er de mis bij te wonen.

De priester werd bij de politie verraden door eenen persoon die door iedereen met de vingers gewezen wordt. De gendarmen van Saignelégier spoedden zich hem te achtervolgen. Toen de eerv. heer Lachat hen zag naderen, sprong hij in de rivier de Doubs, welke de grensscheiding uitmaakt en greep de elentakken vast, die aan den oever groeien om zich boven water te houden. Een jonge landhouwer van Saignelégier, die ziende, greep den moedigen onderpastoor bij de schouders vast, om hem te ondersteunen totdat er hulp zou opdagen.

Maar weldra verschenen er twee gendarmen ter plaats en bevelen den jongeling den onder-pastoor los te laten. De sergeant Hemin hield hem een revolver voor den mond, en dreigde vuur te zullen geven. Tot zes maal toe herhaalde hij deze bedreiging, maar de jongeling bleef volhouden.

Eer aan Venuste Voirel! Deze moedige daad zal in het geheugen zijner landgenooten blijven. Drie visschers, die door den broeder van Voirel ter hulp geroepen werden, naderden met eene schuit en wilden den onder-pastoor opnemen; maar de sergeant deed hen stilhouden, zeggende dat hij op hen zou schieten, indien zij naderden. Eindelijk werd de priester door de gendarmen

overvloedigsten oogst te bewaren.

In het wagenhuis bemerkte men drije ploegen van de soort, die men Brabantse noemt, twee eggen, twee karren, eenen stevig en geschilderden polderwagen (1) ettelijke kruiwagens en verscheidene harnassuren, waaronder een paar met roode kwasten versierd en met allerlei figuren en arabesken in blinkende koperen nagels opgeluisterd.

Nevens de schuur was een reusachtige mesthoop met zorg geschikt, en op den neerhof liepen eene talrijke vlucht hennen en kiekens, onder de hoede van twee trotsche, geelpluimige hansen, rond.

Het is drije ure des morgens: de eerste schemergloot, gelijk de dichtte zingt. Er heerscht over het aardrijk een weiflend licht, juist toereikend om den nacht te verhelderen en het landschap met eene grijze tint te kleuren, maar dat niet eens toeliet de voorwerpen duidelijk te onderscheiden.

Wij zijn in het voorjaar: 't is den eersten mei, het tijdstip der meiboomen en der stroomannen, waarop de jonge deernen door hare vereerders met de eene door hare verguizers met de andere worden begiftigd.

Op de groote hoeve is alles stil in stal in woonhuis.

De knechts en meiden ronken voort, de beesten lijven rustig, zij weten dat het oogenblik waarop het vuur onder den zwaren koekel wordt ontstoken, nog niet daar is.

(Wordt vervolgd.)

(1) Boerenrijtuig met vier wielen. De zijschotten zijn van achter tamelijk hoog en van voren vrij laag.

De plannen van Peerjan

DOOR

SLEECKX.

(1^e Vervolg.)

Ik zegde den baas vaarwel. Vooraleer het dorp te verlaten, smaakte ik de voldoening bruid en bruidegom te zien.

Ik ontmoette hen op straat, juist toen ik « de Kroon » uitstapte, alwaar zij weldra, van eene schare jubelende dorpelingen omringd, triomfantelijk hunne intrede hielden. Hij was inderdaad een zeer knap jonkman, zij een beeldschone meid die er verrukkelijk uitzag in haar zedig maar deftig boerinnengewaad, waarvan de kostelijke kanten vleugelmuits het voornaamste sieraad uitmaakte. Ik heb nooit een bruidspaar aangetroffen, dat gelukkiger scheen en met meerder blijken van achting eerbied en genegenheid door iedereen werd overladen.

Dat ik niet verzuimde eerlang naar Austruweel terug te keeren, zal men begripen.

Getrouw aan zijne belofte, legde de hospes uit « de Kroon » mij uit wie Bruno was en waarom zijne echtvereeniging met Loken Meganck, het rijkste meisje uit den polder van Austruweel, als eene heugelijke gebeurtenis was gevierd geworden.

Ik oordeelde zijne mededeeling belangwekkend genoeg, om mij de stof eener nouvelle te leveren, en teekende ze naukeurig op.

In hoeverre het mij gelukt is die stof na een tijdsverloop van bijna het vierde eener eeuw, behoorlijk te behandelen, maar den eisch in te kleeden, moge de lezer beslissen.